

Analyzing Cultural Rights' Status of Children with Disabilities Based on International and National Law: A Case Study

*Fasih Ramandi M¹

Author Address

1. PhD in Jurisprudence and Private Law, Assistant Professor, Institute of Medical Ethics and Law Research Center, Shahid Beheshti University of Medical Sciences; Assistant Professor Institute of Culture, Art and Communication, Tehran, Iran.

*Corresponding author's email: Fasih@ricac.ac.ir

Received: 2020 July 21; Accepted: 2020 October 24

Abstract

Background & Objectives: Cultural rights are a newly established field of legal studies; the relevant literature has been developed during the 1970s as a spectrum of globally accepted rights. Disabled individuals have been deprived of cultural rights regarding various opportunities. The right of education among the cultural rights dedicated to disabled individuals is a key right. This is because other rights, including participating in cultural life, enjoying cultural traditions, etc. will be realized if accurately executed. Concerning education rights for disabled children, the main international laws include the following: "disabled individuals rights convention" and "child rights' convention," and in Iran, "the rule of education promotion for children with disability" and "comprehensive rule of protecting disabled rights". This study aimed at assessing the feasibility of education rights for children with mental disabilities in Tehran City, Iran, based on the managers' and mentors' viewpoints engaged in 6 exceptional training centers.

Methods: This methodical, descriptive-analytical, and applied study was conducted in 2020. In this study, the researcher prepared a research-made checklist according to the most important law at the international level, namely the "Convention on the Rights of Persons with Disabilities" and the "Comprehensive Law for the Protection of the Rights of Persons with Disabilities" in Iranian law. The content validity of this scale was obtained using the opinions of experts in the field of disability law and exceptional education. Accordingly, the checklist was provided to them in several stages and its items were modified. Then, based on this checklist, the views of 12 managers and instructors of 6 exceptional primary and secondary education centers in Tehran City, Iran, on the status of students' enjoyment of educational rights were evaluated in a descriptive-analytical manner. Therefore, the required samples were selected by the purposive sampling method. Additionally, the study samples were considered purposively from the managers and instructors section of these centers and one manager and one instructor from each school. The reliability of the research tool remained similar in all places respecting the needs of children with disabilities on educational rights. Therefore, the research tool was reliable. In other words, the researcher believes that with this checklist, the conditions of children with disabilities benefiting from education rights can also be analyzed internationally.

Results: In this study, 7 dimensions and 30 components for the right to the education of children with mental disabilities were extracted. The 7 dimensions were public education; life skills training; the conditions of educational space for technical and vocational education; employing special education teachers; health education; related services, including individual training, transportation and incentive program, and evaluation system. In some components, like all students having public and transportation education, 100% of the study samples believed that it would be operational. In some components, like advising parents on language learning for students with disabilities, 66.7% of the research sample believed that the right to education would not be operational.

Conclusion: According to the research results, among the cultural rights assigned to disabled individuals, the right to education has a fundamental place. If the education of the disabled is properly achieved, it will be a desirable platform for the realization of their other rights.

Keywords: Cultural rights, Right of education, Disabled children, International and national law, Exceptional training center.

تحلیل وضعیت حقوق فرهنگی کودکان دارای معلولیت براساس قوانین بین‌المللی و داخلی (مطالعه موردی: حق آموزش کودکان با ناتوانی هوشی براساس دیدگاه مدیران و مربیان مراکز آموزش استثنائی شهر تهران)

*منصوره فصیح رامندی^۱

نویسندگان

۱. دکترای فقه و حقوق خصوصی، پژوهشگر مرکز تحقیقات اخلاق و حقوق پزشکی دانشگاه شهید بهشتی؛ استادیار پژوهشگاه فرهنگ، هنر و ارتباطات، تهران، ایران.
*رایانامه نویسنده مسئول: Fasih@ricac.ac.ir

تاریخ دریافت: ۳۱ تیر ۱۳۹۹؛ تاریخ پذیرش: ۳ آبان ۱۳۹۹

چکیده

زمینه و هدف: در حوزه معلولیت، مهم‌ترین قوانین موجود در سطح بین‌المللی شامل «کنوانسیون حقوق افراد دارای معلولیت»، «کنوانسیون حقوق کودک» و در نظام حقوقی ایران شامل «قانون بهبود آموزش برای افراد دارای کم‌توانی» و «قانون جامع حمایت از حقوق معلولان» هستند. هدف این مطالعه، بررسی میزان عملیاتی‌شدن حقوق آموزش کودکان با ناتوانی هوشی در شهر تهران باتوجه به دیدگاه مدیران و مربیان شش مرکز آموزش استثنائی بود.

روش بررسی: این پژوهش به‌لحاظ روش، توصیفی-تحلیلی بود که در سال ۱۳۹۹ انجام شد. در این پژوهش محقق باتوجه به مهم‌ترین قانون موجود در سطح بین‌المللی یعنی «کنوانسیون حقوق افراد دارای معلولیت» و «قانون جامع حمایت از حقوق معلولان» در حقوق ایران و با بهره‌گیری از فن دلفی، چکلیست محقق‌ساخته‌ای را برای جمع‌آوری داده‌ها تهیه کرد. روایی محتوایی این چکلیست محقق‌ساخته، با استفاده از نظرات اساتید و صاحب‌نظران حوزه حقوق معلولیت و آموزش و پرورش استثنائی به‌دست آمد. نمونه‌های پژوهش را مدیران و مربیان شش مرکز آموزش استثنائی مقاطع ابتدایی و متوسطه شهر تهران تشکیل دادند که به‌شیوه هدف‌مند انتخاب شدند. درباره پایایی ابزار تحقیق (چکلیست محقق‌ساخته) باید گفت نیازهای کودکان معلول به‌لحاظ حقوق آموزشی در همه نقاط یکسان است و ازسویی چون این ابزار براساس قوانین موجود در حوزه معلولیت، کودک و حقوق آموزش معلولان تهیه شد، پایا بود.

یافته‌ها: در این مطالعه، هفت بُعد و سی مؤلفه برای حق آموزش کودکان کم‌توان ذهنی استخراج شد. هفت بُعد عبارت بود از: آموزش همگانی؛ آموزش مهارت‌های زندگی؛ شرایط فضای آموزشی آموزش فنی و حرفه‌ای؛ به‌کارگیری معلمان ویژه آموزش؛ آموزش‌های بهداشتی؛ خدمات مرتبط اعم از برنامه آموزش فردی، ترابری و تشویقی؛ نظام ارزشیابی. نتیجه‌گیری: از میان حقوق فرهنگی اختصاص‌یافته به معلولان، حق آموزش از جایگاه اساسی برخوردار است. درواقع تحقق بسیاری از حقوق معلولان در گروهی امر آموزش است. اگر آموزش معلولان به‌نحو صحیح انجام شود، بستر مناسبی برای تحقق سایر حقوق آنان خواهد بود.

کلیدواژه‌ها: حقوق فرهنگی، حق آموزش، کودکان معلول، قوانین بین‌المللی و داخلی، مراکز آموزش استثنائی.

معلولیت^۱، به عنوان پدیده‌ای اجتماعی، از ادوار گذشته تاکنون در جوامع وجود داشته است و از نظر شناخت موجودیت و روابط فی مابین اجتماعی نیز همیشه به منزله مشکلی اساسی مطرح بوده است (۱). سازمان جهانی بهداشت^۲ در سال ۲۰۱۱ این تعریف را از معلولیت ارائه داد: معلولیت پدیده‌ای پیچیده، پویا، چندبُعدی و چالش برانگیز است و عبارتی کلی برای نشان دادن نقص عضو، محدودیت‌های فعالیتی و محدودیت‌های مشارکتی است که به جوانب منفی تعامل میان فرد (دارای شرایط سلامتی خاص) و عوامل زمینه‌ای مرتبط با آن فرد (عوامل محیطی و فردی) اشاره دارد (۲). در مقدمه «کنوانسیون حقوق افراد دارای معلولیت»^۳ آمده است که معلولیت «مفهومی در حال تغییر» است؛ اما این بیانیه تأکید می‌کند، معلولیت نتیجه تعامل افراد دارای نقص عضو با موانع محیطی و نگرش نادرست به افراد معلول در جامعه است که مانع از مشارکت کامل و مؤثر این افراد در اجتماع، به صورت برابر با سایر افراد جامعه می‌شود. براساس تعریف این کنوانسیون، افراد دارای معلولیت شامل اشخاصی می‌شوند که دارای آسیب‌دیدگی‌های طولانی مدت جسمی، ذهنی، فکری یا حسی هستند و تعاملشان با موانع مختلف از نظر مشارکت کامل و مؤثر، براساس اصول مساوی با دیگران ممکن است مشکل‌آفرین باشد (۳).

امروزه از چالش‌های بسیار عمده در برابر معلولیت، توجه به حقوق و نیازهای گروه‌های دارای معلولیت و به‌طور ویژه، حقوق فرهنگی برای آنان است. براساس مفاد اسناد بین‌المللی موجود، حقوق فرهنگی بشر مجموعه گسترده‌ای از حقوق را در بر می‌گیرد؛ حق بر آموزش، حق شرکت در حیات فرهنگی اجتماع، حق بهره‌مندی از جریان آزاد اطلاعات و دسترسی به اطلاعات و حق بهره‌مندی افراد از حمایت درمقابل تمامی منافع معنوی و مادی ناشی از هر گونه اثر علمی، ادبی یا هنری که مصنف یا مخترع آن است و حق بر میراث فرهنگی، از جمله حقوق فرهنگی است (۴).

در این میان، هدف از آموزش و پرورش (حق آموزش) افراد دارای معلولیت آن است که این افراد باید برای زندگی در متن جامعه آمادگی‌های لازم را داشته باشند؛ در این زمینه، حرکت دوسویه‌ای لازم است؛ از یک سو، آمادگی اجتماع و فراهم آوردن فرصت‌ها برای پذیرش افراد دارای معلولیت لازم است و از دیگر سو، کسب مهارت‌های فردی، اجتماعی و حرفه‌ای این قشر برای مشارکت در جامعه لازم است که در تحقق این امر مهم، آموزش و پرورش به‌عنوان حلقه‌ای برای اتصال فرد دارای معلولیت و جامعه، اهمیت اساسی دارد (۵).

آموزش ابزار قدرت‌مندی برای ارتقای توان‌مندی افراد دارای معلولیت است؛ از طریق برنامه‌های آموزش رسمی و غیررسمی، آنان می‌توانند دانش و مهارت‌های لازم را برای انجام عملکردها، وظایف یا برخی از فعالیت‌های اقتصادی مؤثر در رشد و توسعه فردی و اجتماعی به دست آورند (۶). در واقع تحقق بسیاری از حقوق افراد دارای معلولیت از جمله اشتغال و دیگر حقوق فرهنگی (مانند مشارکت در زندگی فرهنگی و دسترسی به اطلاعات) در گروی تحقق امر آموزش است.

به تبعیت از رویکرد بین‌المللی به حقوق معلولان که جوانه‌های آن از دهه هفتاد میلادی شکل گرفت، تاکنون مطالعات بسیاری نیز در داخل کشور در حوزه حقوق معلولان انجام شده است. وجه غالب مطالعات موجود، تمرکز بر کنوانسیون حقوق معلولان و قانون جامع حمایت از حقوق آنان در ایران بوده است. سوابق موجود این نکته را بیان می‌کنند که حقوق کودک معلول اولویت چندانی نداشته است و به صورت محدود بررسی شده است؛ برای مثال، اخوان تفتی در مطالعه‌ای درباره مرور چالش‌ها و ناهماهنگی‌های قانون حمایت از حقوق افراد با ناتوانی در اجرا و دستاوردهای آن در چند کشور، کارکرد برخی از کشورها از جمله ایران را در زمینه اجرا و پیشبرد این قانون مرور و مقایسه کرد. نتایج این مطالعه نشان داد که در پیمان‌نامه جهانی حقوق افراد با ناتوانی، تاحدودی تمامی جنبه‌های انسانی و حقوقی مرتبط با این افراد به‌خوبی پوشش داده شده است و بر راهبردهای توسعه پایدار، برابرسازی فرصت‌ها و رفع تبعیض از این افراد به‌ویژه در کشورهای در حال توسعه، پافشاری شده است؛ اما پیشبرد آن، با چالش‌های بسیاری روبه‌رو است (۷). ابراهیمی در پژوهش خود با بررسی قوانین آموزشی برای کودکان کم‌توان، به ارزیابی سیر تاریخی قانون‌گذاری برای کودکان دارای کم‌توانی پرداخت و اجزای قانون بهبود آموزش برای افراد دارای کم‌توانی را به‌طور دقیق مطالعه کرد (۸). نتایج پژوهش طباطبایی و نوری نشاط، در ارزیابی تعهدات جمهوری اسلامی ایران در زمینه حقوق فرهنگی افراد معلول، این نکته را نشان می‌دهد که در زمینه حق بر آموزش، قانون جامع حمایت از معلولان، حقوق ممتاز و نسبتاً جامعی را پیش‌بینی کرده است (۴). همچنین رضایی و السان در مطالعه‌ای با عنوان «حقوق آموزشی کودکان معلول در ایران؛ ضرورت همگامی با تحولات بین‌المللی»، به بررسی و مقایسه حقوق داخلی ایران و حقوق بین‌المللی در این رابطه پرداختند (۹). در کنار این مطالعات، روند تاریخی قوانین مرتبط با وضعیت کودکان معلول در جهان، توسط کمالی و ایران در مروری بر حقوق کودکان دارای ناتوانی و معلولیت بررسی شد (۱۰).

بررسی مجموعه مطالعات انجام‌شده در زمینه حقوق کودکان معلول نشان می‌دهد که تاریخچه قانون‌گذاری برای کودکان کم‌توان، به سال ۱۹۷۵ و تصویب قانون آموزش برای کودکان معلول باز می‌گردد؛ مطابق قانون، دولت باید آموزش مناسب رایگان را برای کودکان معلول فراهم کند؛ این مطلب به معنی دسترسی تمام کودکان معلول بین ۳ تا ۱۸ سال به آموزش ویژه و خدمات مرتبط و مناسب است که برآورنده نیازهای منحصربه‌فرد آن‌ها برای اشتغال و زندگی مستقل، با هزینه دولت و در محیط‌هایی با محدودیت کمتر است (۸). قوانین بین‌المللی مختلف دیگری در این زمینه به تصویب رسیده‌اند و تکامل یافته‌اند؛ از جمله «کنوانسیون حقوق کودک» مصوب ۱۹۸۹ که به کودکان کم‌توان نیز توجه کرده است؛ «قانون بهبود آموزش برای افراد دارای کم‌توانی (IDEIA)» و «کنوانسیون حقوق افراد دارای معلولیت» مصوب ۲۰۰۶ میلادی است که بخشی از این کنوانسیون‌ها و قوانین، به حقوق آموزش افراد دارای معلولیت می‌پردازد. گفتنی است در داخل

3. Convention on the Rights of Persons with Disabilities

1. Disability

2. World Health Organization (WHO)

ایران نیز «قانون جامع حمایت از حقوق معلولان» در سال ۱۳۸۵ هجری شمسی به تصویب رسید.

اطلاع و آگاهی از قوانین و مقررات مرتبط با منافع و مصالح معلولان، به والدین و صاحب‌نظران در این حوزه کمک می‌کند تا با مساعدت یکدیگر فرصت آموزش برابری را برای کودکان به‌وجود آورند و قانون نیز از آن حمایت می‌کند. در همین راستا ضروری است حق آموزش به‌عنوان یکی از حقوق فرهنگی بسیار بدیهی و نحوه صحیح پیاده‌سازی آن با تمامی ابعاد و مؤلفه‌های لازم، واکاوی شود.

موضوع حقوق کودکان دارای ناتوانی و معلولیت ازجمله چالش‌های مدنظر در سال‌های اخیر بوده است. از سوی دیگر تثبیت حقوق فرهنگی به‌ویژه برای این قشر، ابهامات فراوانی دارد؛ بنابراین این مطالعه درصدد بود تا باتوجه به مهم‌ترین قوانین یعنی «کنوانسیون حقوق افراد دارای معلولیت» و «کنوانسیون حقوق کودک» در سطح اسناد بین‌المللی و همچنین «قانون بهبود آموزش برای افراد دارای کم‌توانی» و «قانون جامع حمایت از حقوق معلولان» به‌عنوان قانون‌های داخلی در ایران در این حوزه، با طراحی چک‌لیستی محقق‌ساخته به تحلیل میزان عملیاتی‌شدن حقوق آموزش کودکان معلول کم‌توان ذهنی که در برخی مواقع کم‌توانی جسمی-حرکتی نیز دارند بپردازد. این بررسی در شهر تهران با توجه به دیدگاه دوازده نفر از مدیران و مربیان شش مرکز آموزش استثنایی مقاطع ابتدایی و متوسطه به‌عنوان افرادی که به‌طور مستقیم با حقوق و نیازهای آموزشی کودکان کم‌توان آشنا هستند، انجام شده است.

۲ روش بررسی

این مطالعه به‌لحاظ روش، توصیفی-تحلیلی و به‌لحاظ هدف، کاربردی بود که در سال ۱۳۹۹ انجام شد. در این پژوهش محقق باتوجه به مهم‌ترین قانون موجود در سطح بین‌المللی یعنی «کنوانسیون حقوق افراد دارای معلولیت» و «قانون جامع حمایت از حقوق معلولان» در حقوق ایران و با بهره‌گیری از فن دلفی، چک‌لیست محقق‌ساخته‌ای تهیه کرد. روایی محتوایی این چک‌لیست محقق‌ساخته، با استفاده از نظرات اساتید و صاحب‌نظران حوزه حقوق معلولیت و آموزش و پرورش استثنایی به‌دست آمد؛ به این ترتیب که چک‌لیست محقق‌ساخته در چندین مرحله در اختیار آن‌ها قرار گرفت و گویه‌های اصلاح شد. پس از آن، براساس این چک‌لیست، دیدگاه دوازده نفر از مدیران و مربیان شش مرکز آموزش استثنایی ابتدایی و متوسطه در شهر تهران درباره وضعیت بهره‌مندی دانش‌آموزان این مراکز از حقوق آموزشی، به‌روش توصیفی-تحلیلی ارزیابی شد. برای رعایت اختصار، چک‌لیست در قسمت یافته‌ها ارائه می‌شود.

در این مطالعه برای انتخاب نمونه‌ها یعنی مراکز آموزش استثنایی شهر تهران، از نظر صاحب‌نظران حوزه آموزش و پرورش استثنایی در شهر تهران استفاده شد؛ بنابراین نمونه‌ها به‌شیوه نمونه‌گیری هدف‌مند انتخاب شدند. همچنین نمونه‌ها در بخش مدیران و مربیان این مراکز به‌صورت هدف‌مند و از هر مدرسه یک مدیر و یک مربی در نظر گرفته شد. درباره پایایی باید گفت، به‌دلیل ماهیت وجود برداشت‌های تأویلی و تفسیری رفتار انسان و وجود برداشت‌های متفاوت و داشتن نظرگاه‌های مختلف از سوی مشاهده‌گران درجهت بررسی و تفسیر

مشاهدات، دستیابی به پایایی در مطالعه کیفی (مانند مطالعه حاضر)، کار آسانی نیست (۱۱). بدین ترتیب معیار پایایی در قابلیت کنترل، قابلیت اعتماد به داده‌ها، روش اجرای تحقیق و باتوجه به خاص بودن هریک از روش‌های تحقیق کیفی، سنجیده شد (۱۲). در این مطالعه آنچه مهم بود، پایایی ابزار تحقیق (چک‌لیست محقق‌ساخته) است که باید گفت نیازهای کودکان معلول به‌لحاظ حقوق آموزشی، در همه نقاط یکسان است و ازسویی این چک‌لیست محقق‌ساخته براساس قوانین موجود در حوزه معلولیت، کودک و حقوق آموزش معلولان تهیه شد؛ بنابراین ابزار تحقیق پایا است؛ به تعبیر دیگر محقق اعتقاد دارد با این چک‌لیست می‌توان وضعیت بهره‌مندی کودکان معلول را از حقوق آموزش در سایر کشورهای جهان نیز تحلیل کرد.

در انجام این پژوهش ملاحظات اخلاقی اعم از لحاظ‌کردن مباحث اخلاقی در تنظیم پرسشنامه، بررسی پرسشنامه از سوی حراست وزارت آموزش و پرورش و سازمان آموزش و پرورش استثنایی و تأیید آن و لحاظ‌کردن امانتداری در تکمیل پرسشنامه رعایت شد.

۳ یافته‌ها

هدف این مطالعه بررسی وضعیت کودکان دارای معلولیت کم‌توان ذهنی بود که در برخی مواقع معلولیت جسمی-حرکتی نیز داشتند. این کودکان در شش مرکز آموزش استثنایی شهر تهران در مقاطع ابتدایی و متوسطه تحصیل کردند. به‌منظور تحلیل وضعیت حق بر آموزش کودکان کم‌توان ذهنی به‌عنوان یکی از مصادیق حقوق فرهنگی، از چک‌لیست محقق‌ساخته به‌همراه بهره‌گیری از نظرات مدیران و مربیان مراکز مذکور استفاده شد. پژوهشگر برای تهیه چک‌لیست محقق‌ساخته، باتوجه به مواد مطرح در ماده ۲۴ «کنوانسیون حقوق افراد دارای معلولیت» و همچنین با توجه به «کنوانسیون حقوق کودک»، «قانون بهبود آموزش برای افراد دارای کم‌توانی» و «قانون جامع حمایت از حقوق معلولان»، وضعیت مطلوب در بهره‌مندی کودکان معلول (کم‌توان ذهنی) از حق آموزش را در قالب هفت بُعد و سی مؤلفه و با بهره‌مندی از نظر صاحب‌نظران، ارائه داد. هفت بُعد عبارت بود از: آموزش همگانی؛ آموزش مهارت‌های زندگی؛ شرایط فضای آموزشی آموزش فنی و حرفه‌ای؛ به‌کارگیری معلمان ویژه آموزش؛ آموزش‌های بهداشتی؛ خدمات مرتبط اعم از برنامه آموزش فردی، ترابری و تشویقی؛ نظام ارزشیابی. پس از آن باتوجه به چک‌لیست، پژوهشگر نظر دوازده نفر از مدیران و مربیان مراکز آموزش استثنایی در شهر تهران را در دو مقطع ابتدایی و متوسطه، درباره وضعیت حاکم بر حقوق مذکور جویا شد. این مطالعه نتایج زیر را نشان داد.

بعد آموزش همگانی

۱۰۰ درصد دانش‌آموزان معلول، از آموزش دولتی برخوردار هستند و نظام آموزشی از ابزار مناسب برای شناسایی این دانش‌آموزان استفاده می‌کند. ۶۶/۷ درصد از نمونه‌ها اعتقاد داشتند که آموزش استثنایی به دانش‌آموزان نیازمند کمک مالی می‌کند و ۳۳/۳ درصد از نمونه‌ها معتقد بودند که تاحدودی کمک می‌شود.

بعد آموزش مهارت‌های زندگی

۶۶/۷ درصد از نمونه‌ها اعتقاد داشتند که آموزش مهارت‌های ارتباطی

(بین فردی) کاملاً به دانش‌آموزان معلول ارائه می‌شود. ۳۳/۳ درصد از نمونه‌ها معتقد بودند، این آموزش‌ها تاحدودی ارائه می‌شود. ۳۳/۳ درصد از نمونه‌ها اذعان داشتند که ارائه مهارت‌های همدلی به دانش‌آموزان معلول صورت می‌گیرد. ۳۳/۳ درصد از نمونه‌ها نیز معتقد بودند، تاحدودی این مهارت‌ها ارائه می‌شود و سایر نمونه‌ها (۳۳/۳۳ درصد) عنوان کردند که مهارت‌های همدلی ارائه نمی‌شود. در رابطه با مهارت‌های تصمیم‌گیری، ۳۳/۳ درصد از نمونه‌ها معتقد بودند، ارائه این مهارت‌ها به دانش‌آموزان معلول به‌طور کامل صورت می‌گیرد و ۶۶/۷ درصد اعتقاد داشتند، تاحدودی ارائه می‌شود. در ارتباط با مهارت‌های حل مسئله نیز ۶۶/۷ درصد بیان کردند که این مهارت‌ها تاحدودی آموزش داده می‌شود و دیگران (۳۳/۳۳ درصد) اذعان داشتند که حل مسئله، آموزش داده نمی‌شود. درباره فراهم کردن زمینه برای حضور دانش‌آموزان معلول در اجتماع، ۱۰۰ درصد نمونه‌ها بیان کردند که این زمینه‌ها تاحدودی توسط نظام آموزش استثنایی فراهم شده است.

بُعد شرایط فضای آموزشی

۱۰۰ درصد مدیران و مربیان مراکز آموزشی مطالعه‌شده معتقد بودند که فضای آموزشی به‌لحاظ شرایطی نظیر نور، وضعیت آکوستیک، ایمنی و... مناسب‌سازی شده است.

بُعد زبان‌آموزی و آموزش‌های فرهنگی

۳۳/۳ درصد از نمونه‌ها معتقد بودند، به خانواده‌ها مشاوره درخصوص زبان‌آموزی دانش‌آموزان معلول ارائه می‌شود و ۶۶/۷ درصد اعتقاد داشتند، خدمات مشاوره‌ای در این باره ارائه نمی‌شود. ۶۶/۷ درصد از نمونه‌ها اذعان کردند که در نظام آموزش استثنایی، دانش‌آموزان با فرهنگ و آداب و رسوم و ارزش‌های جامعه ایرانی آشنا می‌شوند و ۳۳/۳ درصد معتقد بودند که تاحدودی آشنا می‌شوند. ۱۰۰ درصد نمونه‌ها نیز عنوان کردند که نظام آموزش استثنایی، در راستای آموزش زبان مادری به دانش‌آموزان معلول، تلاش جدی کرده است. همچنین ۶۶/۷ درصد از نمونه‌ها اعتقاد داشتند، نظام آموزش استثنایی، آموزش‌های لازم را در ارتباط با احترام به محیط طبیعی به دانش‌آموزان معلول ارائه می‌دهد و ۳۳/۳ درصد معتقد بودند، ارائه این آموزش‌ها تاحدودی انجام می‌شود.

بُعد آموزش مهارت‌های فنی و حرفه‌ای

۳۳/۳ درصد از نمونه‌ها معتقد بودند که در نظام آموزش استثنایی، مهارت‌های هنری و توانایی‌های فنی در دانش‌آموزان معلول توسعه می‌یابد و ۶۶/۷ درصد اذعان کردند که در این نظام، به آموزش مهارت‌های مذکور تاحدودی توجه می‌شود. ۶۶/۷ درصد از نمونه‌ها بیان کردند که نظام آموزش استثنایی، زمینه لازم را برای آشنایی دانش‌آموزان معلول با مشاغل مختلف فراهم کرده است و ۳۳/۳ درصد نیز عنوان کردند، این زمینه تاحدودی فراهم شده است.

بُعد به‌کارگیری معلمان ویژه آموزش

۶۶/۷ درصد از نمونه‌ها بیان کردند که نظام آموزش استثنایی، معلمان دارای معلولیت را که شایستگی کافی دارند، در مدرسه استخدام کرده است. ۳۳/۳ درصد نیز بیان کردند که این زمینه تاحدودی فراهم شده است. ۶۶/۷ درصد از نمونه‌ها معتقد بودند، در نظام آموزش استثنایی،

زمینه آموزش ضمن خدمت معلمان (آموزش شیوه‌های تقویتی و جایگزین، روش‌ها و قالب‌های ارتباطاتی، تکنیک‌های آموزشی و...) و آموزش ضمن خدمت سایر کارکنان مدرسه فراهم شده است. ۳۳/۳ درصد نیز بیان کردند که این زمینه تاحدودی فراهم شده است.

بُعد آموزش‌های بهداشتی

۶۶/۷ درصد از نمونه‌ها معتقد بودند که نظام آموزش استثنایی، آموزش‌های بهداشتی و مراقبت‌های پیشگیرانه را به دانش‌آموزان معلول و والدین آن‌ها آموزش می‌دهد. ۳۳/۳ درصد نیز بیان کردند که تاحدودی این آموزش‌ها صورت می‌گیرد. ۳۳/۳ درصد از نمونه‌ها عنوان کردند که در برابر خشونت‌های جسمی و روحی، آسیب‌رسانی یا سوءاستفاده، بی‌توجهی یا سهل‌انگاری، بدرفتاری یا استثمار ازجمله سوءاستفاده جنسی در زمانی که کودک تحت مراقبت والدین یا قیم قانونی یا هر شخص دیگری قرار دارد، آموزش‌های لازم توسط نظام آموزش استثنایی ارائه می‌شود؛ همچنین ۶۶/۷ درصد از نمونه‌ها اعتقاد داشتند، تاحدودی این آموزش‌ها صورت می‌گیرد. ۶۶/۷ درصد از نمونه‌ها عنوان کردند که نظام آموزش استثنایی، برای دانش‌آموزان معلول زمینه توان‌بخشی و مشاوره‌های روان‌شناختی خارج از ساعت مدرسه را فراهم آورده است و ۳۳/۳ درصد معتقد بودند، تاحدودی این زمینه‌ها فراهم شده است.

در بُعد خدمات مرتبط (برنامه آموزش فردی، ترابری و تشویقی)

۱۰۰ درصد نمونه‌ها بیان کردند که نظام آموزش استثنایی، امکان برنامه‌ریزی آموزش فردی به دانش‌آموزان معلول را فراهم آورده است. ۳۳/۳ درصد از نمونه‌ها اذعان داشتند که برنامه آموزش فردی دانش‌آموزان، به‌طور مستمر در نظام آموزشی بازبینی می‌شود و ۶۶/۷ درصد معتقد بودند، بازبینی این برنامه‌ها تاحدودی صورت می‌گیرد. ۶۶/۷ درصد از نمونه‌ها عنوان کردند که والدین از برنامه آموزش فردی دانش‌آموزان معلول، اهداف و زمان آن آگاهی پیدا می‌کنند و ۳۳/۳ درصد اعتقاد داشتند، والدین تاحدودی در جریان قرار می‌گیرند. در رابطه با فراهم کردن زمینه تصمیم‌گیری مشارکتی والدین و مربیان در تدوین برنامه آموزش فردی برای دانش‌آموزان معلول، ۳۳/۳ درصد از نمونه‌ها معتقد بودند، این زمینه فراهم است. ۳۳/۳ درصد اعتقاد داشتند، تاحدودی این زمینه فراهم است. ۳۳/۳ درصد نیز معتقد بودند، این زمینه در نظام آموزش استثنایی فراهم نیست. ۳۳/۳ درصد از نمونه‌ها عنوان کردند که مدرسه برنامه‌های تشویقی لازم را برای کاهش غیبت دانش‌آموزان معلول اجرا می‌کند و ۶۶/۷ درصد از نمونه‌ها اعتقاد داشتند، تاحدودی فراهم می‌شود. ۱۰۰ درصد نمونه‌ها بیان کردند که خدمات ترابری در اختیار دانش‌آموزان معلول قرار می‌گیرد.

در بُعد نظام ارزشیابی

۶۶/۷ درصد از نمونه‌ها عنوان کردند که نظام آموزش استثنایی، آزمون‌های استاندارد برای ارزیابی دانش‌آموزان کم‌توان طراحی کرده است و ۳۳/۳ درصد از نمونه‌ها معتقد بودند، تاحدودی این آزمون‌های استاندارد طراحی شده است. ۳۳/۳ درصد از نمونه‌ها بیان کردند، نظام آموزش استثنایی افراد متخصص و دوره‌دیده‌ای را برای اجرای آزمون‌های ارزشیابی، تربیت کرده است و از آن‌ها استفاده می‌کند و

دانش‌آموزان معلول، ۶۶/۷ درصد از نمونه‌ها معتقد بودند که حق آموزش مربوط، عملیاتی نمی‌شود.

در ادامه با استفاده از چک‌لیست محقق‌ساخته، وضعیت کودکان معلولی که در شش مرکز آموزش استثنایی شهر تهران در مقاطع ابتدایی و متوسطه تحصیل کردند، از لحاظ برخورداری از حق آموزش از دید دوازده نفر از مدیران و مربیان این مراکز بررسی شد. نتیجه این بررسی ذیل چک‌لیست محقق‌ساخته، در جدول ۱ ارائه می‌شود. لازم به ذکر است که درصدهای ارائه‌شده براساس میزان تأیید و رضایت‌مندی مدیران و مربیان مراکز مدنظر، از ۳۳ درصد تا ۱۰۰ درصد در نظر گرفته شد.

۶۶/۷ درصد اعتقاد داشتند، تاحدودی این افراد تربیت شده‌اند و از آن‌ها استفاده می‌شود.

تجزیه و تحلیل اطلاعات به‌دست‌آمده از چک‌لیست محقق‌ساخته نشان می‌دهد که به‌لحاظ حقوق آموزش، مدیران و مربیان شش مدرسه استثنایی در شهر تهران، در برخی مؤلفه‌ها مانند برخورداری همه دانش‌آموزان از آموزش دولتی و ترابری، ۱۰۰ درصد وضعیت را مطلوب می‌دانند. در برخی مؤلفه‌ها مانند فراهم کردن زمینه برای حضور دانش‌آموزان معلول در اجتماع، ۱۰۰ درصد نمونه‌ها بیان کردند که این زمینه‌ها تاحدودی توسط نظام آموزش استثنایی فراهم شده است. در برخی از مؤلفه‌ها مانند ارائه مشاوره به والدین درخصوص زبان‌آموزی

جدول ۱. وضعیت کودکان معلول شش مرکز آموزش استثنایی در شهر تهران به‌لحاظ برخورداری از حق آموزش با توجه به نظر مدیران و مربیان این مراکز و به‌کمک چک‌لیست محقق‌ساخته براساس قوانین بین‌المللی و داخلی ایران

وضعیت برخورداری (درصد)			مؤلفه‌های هر بُعد	ردیف	ابعاد مختلف حق آموزش کودکان معلول (کم‌توان)
خیر	تاحدودی	بلی			
		۱۰۰ درصد	آیا با توجه به قوانین، دانش‌آموزان معلول در مقاطع ابتدایی و متوسطه از آموزش رایگان دولتی برخوردار هستند؟	۱	آموزش همگانی
	۶۶/۷ درصد		آیا نظام آموزش استثنایی با توجه به قوانین، به دانش‌آموزان معلول نیازمند، کمک مالی ارائه می‌دهد؟	۲	
		۱۰۰ درصد	آیا با توجه به قوانین، شناسایی کودکان معلول به‌منظور آموزش، توسط نظام آموزش و پرورش استثنایی صورت می‌پذیرد؟	۳	
		۱۰۰ درصد	آیا نظام آموزش استثنایی با توجه به قوانین، از ابزار و روش‌های مناسب برای شناسایی دانش‌آموزان معلول و نوع معلولیت آن‌ها استفاده می‌کند؟	۴	
		۶۶/۷ درصد	آیا نظام آموزش استثنایی با توجه به قوانین، زمینه آموزش مهارت‌های ارتباطی (ارتباط بین‌فردی) را در دانش‌آموزان معلول فراهم آورده است؟	۵	آموزش مهارت‌های زندگی
		۳۳/۳ درصد	آیا نظام آموزش استثنایی با توجه به قوانین، زمینه آموزش مهارت‌های همدلی با دیگران را در دانش‌آموزان معلول فراهم آورده است؟	۶	
		۳۳/۳ درصد	آیا نظام آموزش استثنایی با توجه به قوانین، زمینه آموزش مهارت‌های تصمیم‌گیری را در دانش‌آموزان معلول فراهم آورده است؟	۷	
		۶۶/۷ درصد	آیا نظام آموزش استثنایی با توجه به قوانین، زمینه آموزش مهارت‌های حل مسئله را در دانش‌آموزان معلول فراهم آورده است؟	۸	
		۱۰۰ درصد	آیا با توجه به قوانین، مدرسه زمینه حضور دانش‌آموزان معلول را در اجتماع فراهم کرده است؟	۹	
		۱۰۰ درصد	آیا با توجه به قوانین، فضای آموزشی متناسب با ویژگی‌های دانش‌آموزان معلول، به‌لحاظ برخورداری از شرایط نظیر نور، وضعیت آکوستیک، ایمنی و... مناسب‌سازی شده است؟	۱۰	

۱۱	آیا باتوجه به قوانین، در مدرسه انجمنی برای مشاوره خانواده در زمینه زبان آموزی دانش‌آموزان معلول وجود دارد؟	۳۳/۳ درصد	۶۶/۷ درصد	
۱۲	آیا نظام آموزش استثنایی باتوجه به قوانین، دانش‌آموزان را با آداب و رسوم، فرهنگ و ارزش‌های جامعه ایرانی آشنا می‌کند؟	۶۶/۷ درصد	۳۳/۳ درصد	
۱۳	آیا نظام آموزش استثنایی باتوجه به قوانین، در راستای آموزش زبان مادری به دانش‌آموزان معلول تلاش جدی دارد؟	۱۰۰ درصد		
۱۴	آیا نظام آموزش استثنایی باتوجه به قوانین، آموزش‌های لازم را در ارتباط با احترام به محیط طبیعی به دانش‌آموزان معلول ارائه می‌دهد؟	۶۶/۷ درصد	۳۳/۳ درصد	
۱۵	آیا نظام آموزش استثنایی باتوجه به قوانین، زمینه لازم را برای توسعه ظرفیت‌های هنری در دانش‌آموزان فراهم کرده است؟	۳۳/۳ درصد	۶۶/۷ درصد	
۱۶	آیا نظام آموزش استثنایی باتوجه به قوانین، زمینه لازم را برای توسعه توانایی‌های فنی در دانش‌آموزان فراهم کرده است؟	۳۳/۳ درصد	۶۶/۷ درصد	شرایط فضای آموزشی آموزش فنی و حرفه‌ای
۱۷	آیا نظام آموزش استثنایی باتوجه به قوانین، زمینه لازم را برای آشنایی دانش‌آموزان معلول با مشاغل مختلف فراهم کرده است؟	۶۶/۷ درصد	۳۳/۳ درصد	
۱۸	آیا نظام آموزش استثنایی باتوجه به قوانین، معلمان دارای معلولیت را که شایستگی کافی دارند، در مدرسه استخدام کرده است؟	۶۶/۷ درصد	۳۳/۳ درصد	
۱۹	آیا نظام آموزش استثنایی باتوجه به قوانین، زمینه آموزش ضمن خدمت معلمان (آموزش شیوه‌های تقویتی و جایگزین، روش‌ها و قالب‌های ارتباطاتی، تکنیک‌های آموزشی و...) و آموزش ضمن خدمت سایر کارکنان مدرسه را فراهم کرده است؟	۶۶/۷ درصد	۳۳/۳ درصد	به‌کارگیری معلمان ویژه آموزش
۲۰	آیا مدرسه باتوجه به قوانین، آموزش‌های بهداشتی و مراقبت‌های پیشگیرانه را به دانش‌آموزان معلول و والدین آن‌ها آموزش می‌دهد؟	۶۶/۷ درصد	۳۳/۳ درصد	
۲۱	آیا مدرسه باتوجه به قوانین، در برابر خشونت‌های جسمی و روحی، آسیب‌رسانی یا سوءاستفاده، بی‌توجهی یا سهل‌انگاری، بدرفتاری یا استثمار از جمله سوءاستفاده جنسی در زمانی که کودک تحت مراقبت والدین یا قیم قانونی یا هر شخص دیگری قرار دارد، آموزش‌های بهداشتی لازم را ارائه می‌دهد؟	۳۳/۳ درصد	۶۶/۷ درصد	آموزش‌های بهداشتی
۲۲	آیا نظام آموزش استثنایی باتوجه به قوانین، برای دانش‌آموزان زمینه توان‌بخشی و مشاوره‌های روان‌شناختی خارج از ساعت مدرسه را فراهم آورده است؟	۶۶/۷ درصد	۳۳/۳ درصد	
۲۳	آیا نظام آموزش استثنایی باتوجه به قوانین، امکان برنامه‌ریزی آموزش فردی را به دانش‌آموزان معلول فراهم آورده است؟	۱۰۰ درصد		خدمات مرتبط (برنامه آموزش فردی، ترابری و)

تشویقی)	۲۴	آیا مدرسه باتوجه به قوانین، برنامه آموزش فردی دانش‌آموزان را به‌طور مستمر بازبینی می‌کند؟	۳۳/۳ درصد	۶۶/۷ درصد
	۲۵	آیا باتوجه به قوانین، والدین از برنامه آموزش فردی دانش‌آموزان معلول، اهداف و زمان آن آگاهی پیدا می‌کنند؟	۶۶/۷ درصد	۳۳/۳ درصد
	۲۶	آیا نظام آموزش استثنایی باتوجه به قوانین، زمینه تصمیم‌گیری مشارکتی والدین و مربیان را در تدوین برنامه آموزش فردی برای دانش‌آموزان معلول فراهم کرده است؟	۳۳/۳ درصد	۳۳/۳ درصد
	۲۷	آیا مدرسه باتوجه به قوانین، برای تشویق حضور مرتب دانش‌آموزان معلول در مدرسه و کاهش غیبت‌ها، اقدامات مؤثری انجام می‌دهد؟	۳۳/۳ درصد	۶۶/۷ درصد
	۲۸	آیا مدرسه باتوجه به قوانین، خدمات ترابری در اختیار دانش‌آموزان معلول قرار می‌دهد؟	۱۰۰ درصد	
	۲۹	آیا نظام آموزش استثنایی باتوجه به قوانین، آزمون‌های استاندارد برای ارزیابی دانش‌آموزان کم‌توان طراحی کرده است؟	۶۶/۷ درصد	۳۳/۳ درصد
نظام ارزشیابی	۳۰	آیا نظام آموزش استثنایی باتوجه به قوانین، افراد متخصص و دوره‌دیده برای اجرای آزمون‌های ارزشیابی، تربیت کرده و از آن‌ها استفاده می‌کند؟	۳۳/۳ درصد	۶۶/۷ درصد

۴ بحث

آموزش، ابزار رشد و شکوفایی جسم، روان و شخصیت انسان است و فرایندی است که به تعبیر یونسکو، طی آن چهار نوع یادگیری حاصل می‌شود: یادگیری برای زندگی کردن با یکدیگر؛ یادگیری برای دانستن؛ یادگیری برای انجام دادن امور؛ یادگیری برای بودن (۱۳)؛ از این رو، حق آموزش گاهی با این توجیه که شکوفایی آزادی و خودمختاری افراد و تحقق حقوق مدنی و سیاسی به آن وابسته است و شرط اساسی و ضروری برای تحقق حقوق مذکور است و همچنین گاهی با این استدلال که یکی از حداقل‌های رفاهی افراد و از شرایط اجتناب‌ناپذیر برای زندگی توأم با کرامت انسان است و تحقق آن فقط از مجرای دولت امکان دارد، در زمره حقوق بشر موضوعه قرار گرفته است و در اسناد بین‌المللی گوناگونی در سطح جهانی و منطقه‌ای شناسایی شده است (۱۴).

شاید علت عمده این اهتمام را بتوان در نقش آموزش به‌عنوان ابزاری برای ارتقای سطح زندگی مردم جست‌وجو کرد. با این وصف گزار نیست اگر بهبود کیفیت نظام‌های آموزشی را معادل ارتقای کیفیت حیات و تمدن انسانی در همه ابعاد قلمداد کنیم؛ همچنین از سرمایه‌گذاری در جهت دستیابی به سیاست‌ها، اصول و روش‌های مناسب در این عرصه به‌عنوان سیاست ضروری‌تر و مدبرانه‌تر هر جامعه بشری یاد کنیم؛ چراکه حق مذکور موجبات دسترسی افراد را به حق باسواد شدن، دانستن و حق تربیت شدن پدید می‌آورد (۱۵)؛ البته نباید از نظر دور داشت که آموزش زمانی می‌تواند در بزرگسالی تأثیرهای پایدار و کارآمد داشته باشد که از همان کودکی به‌صورت

فرایندی و با جدیت دنبال شود؛ بنابراین آموزش کودکان از اهمیت بسزایی درمقایسه با آموزش بزرگسالان برخوردار است؛ چنانکه کمیته حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی از آن به «سرمایه‌گذاری» یاد کرده است (بند ۱ نظریه تفسیری شماره ۱۳ «۱۹۹۹» کمیته حقوق اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی درباره حق آموزش)؛ بنابراین مانند تمام کودکان عادی، حق آموزش و تحصیل از حقوقی است که باید برای کودکان معلول در نظر گرفته شود و آموزش براساس نیازها و میزان توانایی کودک معلول صورت گیرد (۱۶).

براساس یکی از رویکردهای نوین توان‌بخشی معلولان باعنوان «توان‌بخشی جامعه‌محور»، آموزش در کنار سلامت، اشتغال، برخورداری از استانداردهای مناسب زندگی و حمایت اجتماعی از اصول اولیه و اساسی در توان‌مندسازی این افراد است (۴). بی‌شک آموزش و پرورش کودکان دارای معلولیت از اهمیت فوق‌العاده‌ای برخوردار است؛ زیرا این بخش از حیات فرهنگی آنان نقش بسیار مهمی در توان‌مندشدن، اشتغال و کشف استعداد و توانایی‌های آنان دارد. در واقع هدف مهم آموزش و پرورش کودکان معلول، مسلط کردن آن‌ها بر محیط پیرامونشان است. این مهم از طریق حق دسترسی به تحصیل بدون تبعیض، بهره‌مندی رایگان از تحصیل، رفتار با شئون انسانی با کودکان معلول در دوران تحصیل، تعهد درقبال رشد و آمادگی آنان در جهت بازگشت به جامعه برای زندگی مسئولانه مقدور می‌شود.

بخشی از تعهدات دولت درقبال تحقق این حق فرهنگی برای افراد معلول، به‌موجب قانون تصویب کنوانسیون حقوق افراد دارای معلولیت (در تاریخ ۱۳ آذر ۱۳۹۷) و تعهد تفصیلی ایران به پایبندی به این کنوانسیون شکل گرفته است. ماده ۲۴ کنوانسیون به موضوع آموزش

می‌پردازد. ابتدای این ماده، دولت‌های عضو را متوجه مسئله تحقق این حق، بدون تبعیض و بر مبنای فرصت برابر کرده است و بیان نموده است که هریک از دولت‌های عضو باید بتوانند نظام آموزشی فراگیری را در تمامی سطوح و به صورت آموزش مادام‌العمر برای معلولان تضمین کنند؛ البته بندهایی را به عنوان اجزای اصلی این نظام آموزشی مطرح کرده است؛ از جمله به توسعه کامل توانایی‌های انسان و حس منزلت و خودارزشی و تحکیم احترام به حقوق بشر، آزادی‌های بنیادین و تنوع انسانی و توسعه شخصیت، استعداد و خلاقیت توأم با توانایی‌های جسمی و ذهنی افراد معلول تا نهایت توان‌مندی‌های آنان و توان‌مند کردن افراد معلول به منظور مشارکت مؤثر آن‌ها در جامعه آزاد اشاره می‌کند. جدا از این تعهد بین‌المللی، در نظام حقوقی ایران نیز تضمین‌هایی برای احقاق این حق کودکان معلول در نظر گرفته شده است؛ به عنوان مثال، اصل ۳۰ قانون اساسی بیان می‌کند، دولت موظف است وسایل آموزش و پرورش رایگان را برای همه ملت تا پایان دوره متوسطه فراهم کند. در این اصل، همه ملت صاحبان حق در دسترسی به آموزش و پرورش تلقی شده‌اند و هیچ‌گونه قید خاصی برای محدود کردن افراد آورده نشده است. با در نظر گرفتن روح قانون اساسی و اصل برابری همه در پیشگاه قانون (اصول ۱۹ و ۲۰)، معلولان اعم از کودک یا بزرگسال نباید با موانعی در بهره‌مندی از حقوق فرهنگی خود، به‌ویژه حق بهره‌مندی از آموزش و پرورش روبه‌رو شوند و قوانین عادی باید به‌گونه‌ای تسهیل‌کننده دستیابی به این حقوق باشد. این اصول فراگیر، تمام محدودیت‌های نامعقول را از پیش پای ملت در برخورداری از حقوق و آزادی‌ها برداشته است و راه را برای هرگونه توجیه تبعیض‌آمیزی بسته است؛ بنابراین هیچ محدودیت قانونی برای آموزش و پرورش از نظر سن، جنس، مرام، مسلک یا عقیده دینی یا مذهبی وجود ندارد (۹).

ماده ۱ آیین‌نامه اجرایی ماده هشت مصوب هیئت وزیران مفاهیم موجود در ماده هشت را به شرح زیر تبیین کرده است.

۱. معلول نیازمند واجد شرایط، معلولی است که نیازمند بودن وی به تأیید واحدهای مربوط در سازمان بهزیستی کشور رسیده باشد (بند پ)؛

۲. منظور از آموزش رایگان، معافیت معلول از پرداخت هزینه‌های آموزش مربوط است. «آموزش» تمام مقاطع مختلف تحصیلی را مانند مهدکودک (تا قبل از سن ورود به دبستان)، ابتدایی، راهنمایی، متوسطه، پیش‌دانشگاهی، عالی (دانشگاهی)، تخصصی و تکمیلی و آموزش مهارت‌های فنی و حرفه‌ای شامل می‌شود (بندهای ت و ث)؛

۳. واحدهای آموزشی تحت شمول آموزشی رایگان شامل کل واحدهای آموزشی وزارتخانه‌های علوم، تحقیقات و فناوری، بهداشت، درمان و آموزش پزشکی، آموزش و پرورش، سازمان بهزیستی کشور، سازمان آموزش فنی و حرفه‌ای کشور، دانشگاه آزاد اسلامی، دانشگاه پیام‌نور، دانشگاه جامع علمی‌کاربردی، واحدهای آموزشی سایر وزارتخانه‌ها، سازمان‌ها، مؤسسات و شرکت‌های دولتی می‌شود (بند ج ماده ۱ آیین‌نامه اجرایی ماده هشت).

با دقت در تعاریف مذکور روشن می‌شود که در مقایسه با افراد عادی، معلولان در بهره‌گیری از آموزش رایگان و نیز در خصوص نوع واحدهای

آموزشی از حقوق بیشتری برخوردار هستند (۹). همچنین ماده ۱۰ موضوع کمک‌هزینه را برای آموزش و حرفه‌آموزی معلولان مطرح می‌کند. این ماده بیان می‌کند که میزان کمک‌هزینه (یارانه) پرداختی سازمان بهزیستی کشور به مراکز غیردولتی (روزانه و شبانه‌روزی) بابت نگهداری، خدمات توان‌بخشی و آموزشی و حرفه‌آموزی معلولان همه‌ساله به‌طور مشترک توسط سازمان بهزیستی کشور و سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی کشور و وزارت بازرگانی تهیه می‌شود و به تصویب هیئت وزیران خواهد رسید. نکته مثبت و ابتکاری قانون جامع، طرح مسئله مشارکت خانواده معلولان و همکاری بخش غیردولتی اعم از خصوصی، تعاونی و مؤسسات خیریه برای ارائه خدمات حمایتی، آموزشی و حرفه‌آموزی معلولان است.

علاوه بر قانون جامع حمایت از حقوق معلولان، آیین‌نامه آموزش و پرورش تلفیقی فراگیر کودکان و دانش‌آموزان با نیازهای ویژه نیز دارای اهمیت فوق‌العاده‌ای است. در مقدمه این آیین‌نامه آمده است که ممکن است دانش‌آموزان یک مدرسه همانند افراد اجتماع در رنگ پوست، نژاد، زبان و خصوصیات جسمی با توانایی ذهنی متفاوت باشند؛ اما این تفاوت‌ها نباید موجب کنار گذاشته شدن آن‌ها از برنامه‌های آموزشی شود. مطابق تبصره یک ماده این آیین‌نامه، دانش‌آموزان گروه‌های آسیب‌دیده بینایی، آسیب‌دیده شنوایی، آسیب‌دیده جسمی-حرکتی، دارای هوش مرزی (دیرآموز)، دانش‌آموزان با مشکلات ویژه یادگیری و مشکلات رفتاری-هیجانی (ضعیف تا متوسط) که توسط پایگاه سنجش سازمان آموزش و پرورش استثنایی شناسایی می‌شوند، تحت پوشش این روش قرار می‌گیرند (۴).

با تطبیق تعهدات داخلی و بین‌المللی ایران درباره حقوق آموزشی معلولان، این نتیجه حاصل می‌شود که قانون جامع و آیین‌نامه‌های اجرایی آن با آنکه چند سال قبل از الحاق به کنوانسیون معلولان به تصویب رسیده است، قسمت اعظم مندرجات کنوانسیون در خصوص آموزش را پوشش می‌دهد؛ حتی در برخی مواقع حقوق بیشتری را در نظر گرفته است؛ به‌طور مثال کنوانسیون آموزش رایگان را فقط برای مقاطع ابتدایی و متوسطه الزامی کرده است؛ ولی بر اساس قانون جامع همان‌گونه که اشاره شد، آموزش رایگان شامل مهدکودک، پیش‌دانشگاهی، عالی (دانشگاهی)، تخصصی و تکمیلی و آموزش مهارت‌های فنی و حرفه‌ای نیز می‌شود.

با وجود این در قوانین و مقررات جمهوری اسلامی ایران موضوعاتی وجود دارد که مسکوت مانده است و می‌توان به بندهای الف تا پ بند ۳ ماده ۲۴ کنوانسیون حقوق افراد دارای معلولیت اشاره کرد؛ از جمله موضوع تسهیل آموزش خط بریل و خط‌های جایگزین، تسهیل در یادگیری زبان اشاره و تضمین ارائه آموزش به کودکان نابینا و ناشنوا با استفاده از زبان‌ها و شیوه‌های مناسب‌تر است. هرچند این موضوعات توسط بهزیستی و مراکز وابسته به آن پیگیری می‌شود، ضرورت دارد قوانین و مقررات خاصی وضع شود که تضمین‌کننده پایداری و تداوم آموزش‌های مذکور باشد (۱۷).

۵ نتیجه‌گیری

بر اساس یافته‌های پژوهش می‌توان نتیجه گرفت، از میان حقوق

فرهنگی اختصاص یافته به معلولان. حق آموزش از جایگاه اساسی برخوردار است. در واقع تحقق بسیاری از حقوق معلولان در گرو امر آموزش است؛ به صورتی که اگر آموزش معلولان به نحو صحیح انجام شود، بستر مناسبی برای تحقق سایر حقوق آنان خواهد بود. مقررات مندرج در قانون جامع و کنوانسیون حقوق معلولان در خصوص آموزش، مناسب و پیشرفته است.

۶ بیانیها

تأییدیه اخلاقی و رضایت نامه از شرکت کنندگان

این مقاله پژوهشی مستقل است. در انجام این پژوهش ملاحظات اخلاقی اعم از لحاظ کردن مباحث اخلاقی در تنظیم پرسشنامه، بررسی پرسشنامه از سوی حراست وزارت آموزش و پرورش و سازمان آموزش و پرورش استثنایی و تأیید آن و لحاظ کردن امانتداری در تکمیل پرسشنامه توسط مدیران و مربیان شش مرکز آموزش استثنایی مطالعه شده، رعایت شد.

رضایت برای انتشار

این امر غیر قابل اجرا است.

در دسترس بودن داده‌ها و مواد

نویسنده مقاله به داده‌ها و منابع دسترسی دارد. پژوهشگران در این حوزه در صورت تمایل می‌توانند از طریق مکاتبه با نویسنده مقاله حاضر به این اطلاعات دسترسی پیدا کنند.

تزامن منافع

نویسنده اعلام می‌کند هیچ‌گونه تضاد منافی در این پژوهش وجود ندارد.

منابع مالی

تأمین منابع مالی انجام این پژوهش از هزینه‌های شخصی بوده است و توسط هیچ نهاد یا سازمان دولتی صورت نگرفته است.

مشارکت نویسندگان

این پژوهش به صورت انفرادی انجام شده است و تمام قسمت‌های آن توسط نویسنده مقاله صورت گرفته است.

References

1. Cervone D, Pervin LA. Personality: theory and research. Kadivar P, Javadi MJ. (Persian translator). Tehran: Aeeizh; 1994.
2. World Health Organization. World report on disability. Geneva, Switzerland: World Health Organization; 2011.
3. Convention on the rights of persons with disabilities [Internet]; 2006. Available from: <https://rc.majlis.ir/fa/law/show/134833>
4. Tabatabaei SA, Nouri Neshat S. Obligations of the Islamic Republic of Iran regarding cultural rights of persons with disabilities. Private Law. 2010;6(15):105–31. [Persian] https://jolt.ut.ac.ir/article_24059_ffadb9cc73cd0978b21b8409db4ec62c.pdf
5. Fathi Sh. Chaleshha va rahkarha dar amoozesh maharathaye herfeie be danesh amoozan kam tavan zehni [Challenges and solutions in teaching vocational skills to intellectually retarded students]. Journal of Exceptional Education. 2008;(82):37–46. [Persian]
6. Noori Neshat S, Esmailian T, Pakzadmanesh P, Gojansamani B. Tashilgari ar tavanbakhshi mobtani bar jame [Facilitating community-based rehabilitation]. Tehran: Person Pub; 2009. [Persian]
7. Akhavan-Tafti M. Convention on the rights of persons with disabilities: a review of challenges and gaps in its implementation in some countries. Journal of Research in Rehabilitation Sciences. 2017;12(3):173–84. [Persian] <http://jrns.mui.ac.ir/index.php/jrns/article/view/2691/2762>
8. Ebrahimi AA. Ghavanin amoozeshi baraye koodakan daraye kam tavan [Educational rules for retarded children]. Journal of Exceptional Education. 2010;(101):34–45. [Persian]
9. Rezaee A, Elsan M. The right of children with disabilities to education in iran: necessity of accompaniment with international developments. Journal of Legal Research. 2008;7(13):221–36. [Persian] https://jlr.sdil.ac.ir/article_43942_a1e5d817c7fe8402c11089b76c072fbc.pdf
10. Kamali M, Iran F. The review on rights of disabled children. Social Welfare Quarterly. 2003;2(7):93–110. [Persian] <http://refahj.uswr.ac.ir/article-1-2250-en.pdf>
11. Hariri N. Osoul raveshhaye pazhouheshi keyfi [Principles and methods of qualitative research]. Tehran: Islamic Azad University Pub; 2006.
12. Flick U. An introduction to qualitative research. Jalili H. (Persian translator). Tehran: Ney Publication; 2015. [Persian]
13. Freeman M. A commentary on the United Nations convention on the rights of the child, article 3: the best interests of the child. Leiden: Nijhoff; 2007. <https://doi.org/10.1163/ej.9789004148611.i-80>
14. Tabatabaie Motameni M. Azadihaye omoumi va hoghough bashar [Public freedoms and human rights]. Tehran: Tehran University Pub; 2003. [Persian]
15. Hashemi SM. Constitutional rights of the Islamic Republic of Iran. 2nd ed. Tehran: Mizan Pub; 2019. [Persian]
16. Office of the High Commissioner for Human Rights. Economic, social and cultural rights: handbook for national human rights institutions. Professional Training Series. Series No. 12. New York and Geneva: Unites Nations (UN); 2005. <https://www.ohchr.org/Documents/Publications/training12en.pdf>
17. Fasih Ramandi M. Cultural law in Iran and international documents. Tehran: Research Center for Culture, Art and Communications Pub; 2015. [Persian]